

De Perfekte Keuze.

We kunnen de installaties van de lezers van Audiopinie niet op een hoop gooien. Ze dragen alle in meerdere of mindere mate de signatuur van de bezitter. Toch veroorloof ik me te mogen stellen dat de hifi-installatie van de lezer van Audiopinie een installatie is die konstant in evolutie is. De evolutie wordt in gang gehouden door het streven naar perfectie en manifesteert zich in het uitwisselen van de voorversterker, de aanschaf van een nieuwe eindversterker, de inruil van de CD-speler, het overstappen op een groter luidsprekersysteem of de aanschaf van een nieuwe interlink of luidsprekercabel.

Sommige onderdelen kunnen regelrecht zo'n uitwerking op het totale prestatievermogen hebben, dat er met recht van een revolutie in de huiskamer gesproken kan worden. Definitie, plaatsing, stereobeeld en harmonische opbouw kunnen er net zo goed door veranderen als het dynamische gedrag. Al deze aspecten hebben hun betekenis.

Of het een topklasse weergave is hangt af van de kwaliteit van de diverse onderdelen en hoe ze bij elkaar passen. Vandaar dat een samenraapsel van minder dure componenten voor het geld een even goede weergave kan opleveren als de installatie die uit de duurste componenten bestaat. Er kan namelijk dan pas van een kwaliteitsweergave gesproken worden als het spel van dynamiek, beeld en rechtlijnigheid zeer harmonieus verloopt.

Dat elke verandering nog geen verbetering hoeft te zijn heeft u vast wel eens -en misschien wel meer dan eens- ervaren. Ik herinner me dat ik begin jaren '60 zelf twee kleine basreflexkastjes had gebouwd met Philips AD3700M dubbelkonusweergevers. De Lenco draaitafel die toen het goedkope alternatief van de Thorens TD124 was (beide spelers hadden een rubberen tussenwiel), huisvestte een Shure M44-5 MM-pick up in de arm.

Hoewel alles in harmonie was bleek het cruciale onderdeel achteraf de kleine platte Philips stereo buizenversterker te zijn waarvan elk kanaal geloof ik maximaal 4 Wat leverde. Ik kan me nu nog zonder moeite het -en ik overdrijf niet- prachtige geluidsbeeld voor de geest halen. Zoals Ellington zijn Indigo's op een schitterend opgenomen uit

Amerika geïmporteerde Columbia-Lp speelde (Johnny Hodges' solo in Prelude to a Kiss is nog steeds een hoogtepunt) en zoals Decca Anatole Fistoulari's Cinderella van Prokofiev had opgenomen was werkelijk fenomenaal.

Eigenlijk had ik het daarbij moeten laten. Maar de reclame adviseerde dat het transistortijdperk was aangebroken. Onnozel als ik was verkocht ik de kastjes en de Philipsversterker, kocht twee nieuwe weergevers van Supravox die ingebouwd moesten worden en een Braun versterker die 2x10 Wat presteerde.

Daar kreeg ik spijt van. De transactie was echter niet meer ongedaan te maken, en ik leerde dat ik in het vervolg me nooit meer iets door de reclame zou laten wijsmaken zonder de zaak eerst zelf grondig te onderzoeken. Dat zouden ook de muzikliefhebbers moeten doen die door de reclame aangespoord worden hun goede luidsprekersystemen (Quad elektrostaten bijvoorbeeld) in te ruilen voor een stel melkpakken en een schoenendoos.

Elke verandering is nog geen verbetering. Dat hebben de ontwerpers van Braun zelf ook begrepen en de SV10 (dat was het typenummer van de versterker) werd kort daarop uit de handel genomen. Maar toen was het al te laat.

Er doen zich zo nu en dan gelegenheden voor waarop u een of meer onderdelen wilt of kunt vervangen. Na het vervangen van een component kan het zijn dat u bij wijze van spreken weer van voren af aan moet beginnen.

Dat hoeft niet ernstig te zijn, mits u bewust een volgende stap wilt zetten, mits u dus weet wat u doet en de beloftes van de reclame en de hifi-adviseur onderzoekt en u zich bij voorbaat geen oor aan laat naaien. Dat kan o.m. door eventueel ook met andere hobbyisten te luisteren en te discussiëren over allerlei aspecten. Alleen dan blijft de speurtocht naar perfectie een spannend avontuur.

